

EM MADARA

JOCUL

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

EDITURA UNIVERSITARĂ

Cuprins

** Cine nu e gata, îl iau cu lopata! **	
Ziua rostogolirii	11
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Aproape	22
* Jo-Jo decide să joace *	
Minge la fileu.....	23
** Cine nu e gata, îl iau cu lopata! **	
Golul	27
* Jo-Jo decide să joace *	
Kumite	35
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Atingerea	48
** Cine nu e gata, îl iau cu lopata! **	
Ghicitoarea	49
* Jo-Jo decide să joace *	
Unghiul de refracție.....	56
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Șoapta	65
** Cine nu e gata, îl iau cu lopata! **	
Drum în construcție.....	65
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Privește-mă în față!.....	74

* Jo-Jo decide să joace * Nodul Gordian.....	74
** Cine nu e gata, îl iau cu lopata! ** Neașteptata călătorie în lumea cealaltă	84
* Jo-Jo decide să joace * Ieșirea de urgență	99
*** Ultimul scapă turma!? *** Dilemele au gust mai bun după înghețată	110
* Jo-Jo decide să joace * Cavalerul și balaurul său.....	117
*** Ultimul scapă turma!? *** Secretul lui Albăstrel	131
* Jo-Jo decide să joace * Omul-Trăsnet și Îngerul.....	140
*** Ultimul scapă turma!? *** Împielițații.....	146
* Jo-Jo decide să joace * Până când Iadul ne va uni.....	155
*** Ultimul scapă turma!? *** Confruntarea	169
* Jo-Jo decide să joace * Drobul de sare	179
*** Ultimul scapă turma!? *** Foamea	187

---

* Jo-Jo decide să joace *	
Eclipsa	194
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Cercul se închide	203
* Jo-Jo decide să joace *	
Sursa	215
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Darul	221
* Jo-Jo decide să joace *	
Roata anotimpurilor	231
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Copacul dorințelor	246
* Jo-Jo decide să joace *	
Datorii	257
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Lady of Shalott	268
* Jo-Jo decide să joace *	
Nisipuri mișcătoare	275
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Înainte să zbori, trebuie să sari	280
** Cine nu e gata, îl iau cu lopata! **	
Vâslește, vâslește, vâslește!	287
*** Ultimul scapă turma!? ***	
Zborul lui	297

** Cine nu e gata, îl iau cu lopata! **

Trezirea 299

*** Ultimul scapă turma!? ***

Zborul ei..... 306

** Cine nu e gata, îl iau cu lopata! **

Ziua rostogolirii

Dimineață...

Am epuizat denumirile de rumegetoare pe care le cunosc! Lăsând la o parte aglomerația și semnul de *cedează trecerea* din capătul străzii înguste, un bou a parcat chiar în buza intersecției. Sunt aplecată peste volan, încercându-mi *vederea după colț* și pândesc ce vine din spatele mașinii oprite pe avarii.

O pătură de nori a înghițit cerul. O pătură de mașini înghite șoseaua, fâșâind pe asfaltul ud.

Iau de la capăt alinturile copitatelor din trafic cu și mai multă intonație.

Mașina care vine din stânga încetinește. Îmi face semn cu farurile. Mă asigur dreapta rapid. În spatele meu, alte trei mașini clipesc din semnalizări, așteptând la fel ca mine un gest de curtoazie din partea șoferilor de pe șoseaua principală. Mi-au vâjâit zeci prin față înainte să apară această raritate a drumurilor bucureștene: șoferul care lasă de la el!

Accelerez cu prea mult zel. Roțile demarează scrâșnind, în timp ce vehiculele din stânga frânează ca un șir de popice pe amândouă benzile și așteaptă să ies din peisaj. O nălucă intră în periferia câmpului meu vizual. Foarte repede, capătă culoare și claritate. Prea repede... Vine pe linia de tramvai. Groapă! Hurducătură... Scap ambreiajul... Motorul e mort. O bufnitură violentă smucește interiorul mașinii de-a latul șoselei. Parbrizul se repede spre mine. Ridic mâinile în dreptul feței și tot ce mai simt este forța imperturbabilă care-mi apasă pieptul în diagonală și mă trage înapoi în scaun.

Fruntea, mâinile, picioarele – parcă ar fi ale altcuiva. Oglinda retrovizoare îmi arată reflexia unui maldăr de păr răvășit.

Chiar mi se întâmplă asta...

Celălalt șofer trântește nervos portiera. Analizează botul turtit al mașinii sale, deasupra căruia se ridică un colț de capotă șifonată. Sub tabla deformată, gaura unui ochi de far spart se holbează la mine acuzator.

Stai puțin. Cine a fost de vină?

– Cum faceți stânga fără să vă asigurați?! bărbatul mestecă fiecare cuvânt cu furie înainte să mi-l scuipe prin portieră.

E mai scund, dar mult mai înfipt decât mine. Dintre toți șoferii ciufoți din București, eu trebuia să dau tocmai peste Rocky Balboa, în interpretarea lui Danny DeVito!

Reușesc cu oarecare bălbâială să deblochez centura și ies din mașină, legănându-mă pe o pereche de genunchi, înmuiți dincolo de stadiul de gelatină. Sau de lichid. Practic, plutesc ca un abur deasupra carosabilului.

– Ați ieșit de pe o stradă fără prioritate și v-ați aruncat așa, fără să vă uitați! țipă el.

Inspectez ușa îndoită și roata înfundată ale Skodei mele. Mașinile încep să ne ocolească din toate direcțiile, fășâind din pneuri.

– Nu v-am văzut...

– Femeie la volan! răbufnește individul exasperat.

– Nu v-am văzut... bâigui dintr-un gâtlej foarte uscat, exact ca genul de femeie la care se referă el.

Văd cum masculul își înfoaie pieptul pe sub cămașa de costum. Asta mă trezește de-a binelea. Mă îndrept de spate, dar tot ce reușesc să adaug sună dezamăgitor și fără lustrul cuvenit, la cum mă făcăluiește pe dinăuntru adrenalina:

– Ați făcut o manevră bruscă! miaun rahitic.

Bărbatul pufnește pe nas.

– Ați depășit o întregă coloană de mașini, pe linia de tramvai, fără să vă gândiți că s-au oprit cu un motiv? mă aprind.

Pot să-mi imaginez roțile învârtindu-se în mintea lui, analizând dacă a făcut ceva care o să-l coste la constatare. Nu las să scape momentul:

– Neatenția a fost de ambele părți. Eram acum amândoi în treaba noastră, dacă nu făceați pe Vitezomanul Gică.

Își încrucicează mâinile și mă fixează de parcă tocmai l-am provocat la duel.

– Din punct de vedere legal, trebuia să acordați prioritate. Este motiv de ridicare a permisului, mârâie.

– Lucru pe care aș vrea să-l evit. Mai ales când ați contribuit cu partea dumneavoastră de neglijență..., rămân fără aer, dar mai ales fără alte idei.

Cum îl conving pe individ să semneze amiabila? Rahat! O să întârzie la grupuri...

Mă uit la ceas, ceasul la mine – trei ore să ies din beleaua asta înainte să dospească într-una mai mare. Mi se strânge inima când mă gândesc să-l sun pe Anton. Încă un motiv de ceartă și priviri dezaprobatoare. Vreau să-mi iau câmpii și să dispar! Închid ochii și mă agăț de întunericul care se lasă peste toate.

Dar nuuu... Adultul responsabil trebuie să-și asume porcăriile în care intră. Specia asta glorificată de martir știe că viața e un lanț interminabil de mizerii, de care n-are unde să fugă. Așa că se târăște prin ele, cu capul sus și ochii larg deschiși. Poate că eu sunt buba. Sunt un adult defect... un adult care nu se poate obișnui cu (ră)hățișurile vieții.

– Sunteți bine?

Bărbatul mă privește palid. Și-a deznodat brațele. Hm, n-aș fi crezut... Punctul vulnerabil al lui *Rocky de Vito* sunt domnițele pe cale să leșine. Înseamnă că amiabila este încă pe masă. Clișeele sunt și ele bune la ceva, până la urmă.

*

Prânz...

Sunt singură în mijlocul a opt prichindei, de cinci-șase ani, care zumzăie pe scăunele. O senzație iritantă că m-am teleportat în acest moment dintr-o altă dimensiune nu-mi dă pace.

Munca mea ține de comunicare și publicitate, ocupație care-mi stârnește sentimente ce boxează des unele cu altele: Avem în colțul din dreapta, în sacou, fustă conică și un machiaj discret – Doamna Corporatistă. Cu o stimă de sine care urcă și coboară în valuri, după cum aclamă sau vociferează clienții din tribune, face, cu hărnicie, joc de glezne pe loc. În celălalt colț al ringului: în blugi, cu părul fluturând în vânt, Domnișoara Boemă Idealistă se pregătește să arunce cu volumele cele mai groase de beletristică pe care le-a găsit către freza profesională a adversarei sale:

Ești doar o snoabă, neoriginală! Faci același lucru ca și celelalte mii de furnici care muncesc orbește să perpetueze sistemul consumerist de toată jena! Nu ai nici o mulțumire! Singura satisfacție de care te agăți cu încăpățănare este că te afli ceva mai sus decât alții în lanțul trofic! Nu faci nimic care SĂ CONTEZE!, strigă Domnișoara Idealistă în capul meu. Are o vigoare surprinzătoare astăzi pentru cât e de firavă. Reușește să acopere zarva copiilor ce iau cu asalt recuzita din sală.

Doamna Corporatistă își ferește cocul de lovitura vehementă, folosindu-și jocul de picioare: *Mai bine așa decât o muritoare de foame inutilă, care se luptă cu morile de vânt și nu-și găsește locul!* Uppercut-ul ăsta e, de obicei, suficient ca să dea de pământ cu Domnișoara Boemă.

Uite-o, se face minusculă, șchiopătând la adăpostul unei roman voluminos. Trănțește îmbufnată coperta în urma ei. Acolo își linge rănile și așteaptă un nou moment de slăbiciune al dușmancei corporatiste –ocazie pentru care se antrenează sorbind cărți cu eroine puternice, în loc să-și întărească mușchii ca un luptător adevărat. Nu se învață minte niciodată. Dar mie îmi e simpatică.

În general, e preferabil un cap rotund. Un cap în colțuri, care găzduiește un ring de box, e al naibii de obositor la serviciu.

Concentrează-te! Câteva informații de adunat, să bifez punctele din ghidul de discuții... Nici nu l-am sunat pe Anton.

Copiii se foiesc în locurile lor pentru o vreme; apoi renunță complet la bruma de ordine pe care au respectat-o la început. Măcar iau în serios testarea jucăriilor de lemn. Un puști bucălat întârzie să se așeze pe pernuțe la fel ca semenii lui și-ncepe să caute de-a bușilea un flizz¹. Fără îndoială, l-a ascuns premeditat, ca să-i fie complice în timpul acestei întâlniri cu public numeros, pe care-l distrează cu giumbușlucuri. Jap-Jap! Îmi arunc două palme imagine de apă rece peste față și sunt în *combat mode*.

– Hi-hi! Hi-hi-hi! răsună contagios sala de conferințe.

– Haide să mai vedem câteva păreri, copilași! Ce vă place la jucăriile pe care le-ați ales? poate-poate obțin ce-mi trebuie înainte ca piticania să-mi transforme focus-grupul în show-ul lui personal.

– Sabia strălucește ca la Samurai Jaaaack!

– Bilele astea face cica-bum-bum în popice!

Mai notez câteva observații de geniu, dar cei mai mulți behăie în continuare, captivați de maimuțărilele bucălatului. Îi caut numele pe desfășurător, trebuie să apuc rebeliunea de coarne.

Un pui de om prea sobru pentru vârsta lui, privește dezaprobator și, suspectez eu, cu oarecare invidie succesul social al celui alt puști. Cu un muc fluturând nehotărât dinăuntru în afară, ca un yo-yo gelatinos, o fetiță întinde ambițios mâna sub scaun, pentru a-i returna flizz-ul instigatorului la hăhăială... O văd cum se răstoarnă spectaculos. Cu scaunul. Țipând. Toate se întâmplă în cinci secunde după ceas.

– N-are voie cu flizz! Doaaamnaaa! N-are voie! sare băiatul cel serios de pe scaun, de parcă nedreptatea îi arde poponețul.

– Aaaaaaa, haaa, aaau! suspină bucelele rostogolite pe jos, cu flizz-ul în mână și poalele rochiței peste cap.

---

¹ Mici discuri din plastic cu personaje de desene animate oferite, cu ocazia diferitelor promoții, în lanțul de supermarketuri Mega Image.

Figurantul bucălat deschide o gură mare și rotundă, din care nu iese nimic până nu se trage și cu mâinile de fălci în cea mai tâmpă mimă de *îngrozire* pe care am văzut-o:

– Cataaastrofăăăăă..., declamă el cu voce sugrumată publicului, într-o combinație de tragegian antic, corcit cu Jim Carrey.

Publicul îi mănâncă din palmă. Mă abțin cu greu să nu mă alătur publicului. Ce să mai, e bun, trebuie să recunosc!

– Faceți gălăgie! se rățoiește băiatul serios la mulțimea care se perpelește de râs, înfigând mâinile în șold.

Se uită la mine, certându-mă din priviri: *Ce mai Doamnă ești și tu!*

– Ahm...

(Stop-cadru și revelație. Scena în culori sepia, peste 20 de ani de aici încolo: COMEDIANTUL de stand-up, PREȘEDINTA de ONG, preocupată de categoriile vulnerabile și POLIȚISTUL cu carnetul de amenzi în mână.)

– Ahm... Oricui i se poate întâmpla, spun ridicând-o pe *președinta de ONG* de pe jos.

Îi îndes în palmele mici și lipicioase multe șervețele. Cu cealaltă mână apuc flizz-ul:

– Haide să-l lăsăm pe măsuță până la finalul întâlnirii, Andrei. Da?

Văd că l-am mulțumit pe *Polițist*. Dar *Comediantul* se îmbufnează. Îl iau deoparte:

– Spuneai că vrei să ne cânti un cântecel despre jucăria preferată?

Puștiul dă energic din cap.

– Vulpe, tu mi-ai furat gâsca,

Dă-mi-o înapoooo!

Dă-mi-o înapoooo!..., începe fără altă introducere, radiind în lumina reflectoarelor; chiar se străduiește, recunoscător, să și cânte pe lângă spectacolul de mimă.

Iar eu mă întreb care dintre aceste personaje reprezintă jucăria lui favorită: victima sau infractorul?

– Putem să luăm acasă jucăriile? mă trage de mânecă o fetiță cu codițe ca două fântâni arteziene bălăioare.

Un cor de rugăminți izbucnește deodată și ceata mă flanchează, devenind o mică armată cu voință comună, mișcată de același scop.

– Mai vin și alți copii să se joace cu ele, pun piciorul în prag și adaug repede: Dar avem niște cadouri surpriză pentru voi la recepție.

– Cadouuurri!!!

Copiii roiesc spre ușă, în formația unui nor de albine spre stupul cu miere. Până și Polițistul a uitat de disciplina regulamentară și se-nghesuie să ajungă primul.

Clienții cărora am acceptat să le fac favoarea focus-grupurilor sunt niște producători de jucării din lemn nou intrați pe piață, finanțați cu fonduri europene. Au un buget foarte mic de marketing și încearcă să scoată tot ce se poate din contractul cu firma mea. Am simțit instantaneu simpatie față de cauza lor când am stat față în față cu proprietarul ardelean. Este tânăr, pune multă pasiune în ce face și roșește ca o fată mare când se emoționează. I-am promis că-l ajut și că nu-l taxez în plus pentru onorariul unui cercetător profesionist. Am învățat calculația de preț, ciupind din costuri, până a mai rămas doar un schelet subnutrit. Contabila mi l-a aprobat, dând ochii peste cap. Știu cu ce se mănâncă focus-grupurile fiindcă la mine ajung rapoartele de cercetare. Nimic nu putea să mă pregătească însă pentru moderarea unei congregații de bombițe de energie...

– Ada, vreau să vorbim când termini! capul șefei mele se ivește, neașteptat, de după ușă.

Are o uitătură sumbră și ceva neplăcut în voce.

– Sigur, Manuela. Am încheiat aici. Mai am un grup, dar abia după-amiază.

– Leșim la masă împreună atunci?

De obicei șefa mea își ia masa deasupra tastaturii, în biroul ei separat doar printr-o despărțitură de rigips, ca să nu piardă timp prețios de muncă. Un dezgustător obicei, care ne

umple de arome de mâncare chinezească și pește în fiecare zi pe toți ceilalți șapte *norocoși* din preajma ei. Iar azi face o excepție... Ca să ia masa cu mine?

– Îmi aduc geanta, zic; ghemul de nervi din stomac se agită din nou, efervescent.

Leșim din clădirea de birouri. N-am habar încotro ne îndreptăm. Șefa mea se mișcă foarte repede, cu o eficiență corporatist-militărească, de parcă i-ar părea rău pentru fiecare secundă irosită. Ce-i drept, timpul ei costă mult mai mult decât timpul meu. Adică admir felul de mașină-blindată-urbană în care funcționează, dar urăsc că eu nu pot face asta așa de natural cum o face ea. Viața personală și cea de la muncă se află într-o luptă zilnică pentru a pune stăpânire pe timpul meu. Manuela a rezolvat conflictul cu multă vreme în urmă și există doar pentru serviciu.

La naiba! salvez în ultima clipă o îngenunchere pe asfalt.

Înăbuș un cuvânt urât și-mi scot piciorul îndurerat dintr-o groapă inexplicabilă în mijlocul trotuarului.

– Ești bine? șefa mă studiază cu un aer de uimire îngrijorată.

– Sunt bine, răspund zâmbind cu dinții strânși.

Arestez cuvântul urât ce dă să iasă când calc din nou și continui marșul.

Intrăm în primul local unde se servește mâncare. Este genul de restaurant împinge-tava, foarte popular în Pipera, doar că prețurile de aici sunt cam cu o treime mai mari decât în locul unde mănânc eu de obicei. Manuela își aranjează ochelarii mai sus pe nas și-mi face semn din cap să vin lângă ea, la coadă. Înainte să aștepte vreun răspuns, așază două tăvi pentru noi pe barele metalice din fața vitrinelor și-mi adresează conspirativ:

– Am auzit că ești în relații bune cu Mauer de la P&G... Mă întreabă oare sau afirmă?

– O cunosc de mult timp. Și da, suntem apropiate.

Înaintăm cu tăvile. Zâmbește mulțumită.

– O fată așa talentată ca tine, Ada, aș vrea să te văd mai ambițioasă... ai putea să-ți folosești relațiile pe care le-ai legat, ca să-ți consolidezi cariera. Toată lumea o face, este un sfat prietenesc. Știi că încercăm să obținem un contract important chiar acum cu P&G. Cine știe, o vorbă în locul potrivit nu strică...

Vocea i-a devenit de zahăr dublu rafinat. Îmi amintesc brusc să închid gura.

– De fapt... Eu încerc să nu amestec viața privată cu cea profesională, bâlbâi în timp ce vârfurile urechilor îmi iau foc.

Se cască o pauză stânjenitoare.

– Pot întreba, informal, despre acel contract. Dar nu intenționez să-mi prezez prietena.

Dacă aș putea să fac să dispară masca de bunăvoință rănită din fața mea...

– Păcat. Sunt mulți bani la mijloc, pe care i-am primi lunar un an întreg. Cu prelungire – poate chiar mai mulți ani. Ne-ar scoate dintr-o situație financiară și internă... destul de delicate, concluzionează ea, scoțându-și portofelul din geantă. Criza n-a fost blândă cu noi, după cum știi.

Un domn din spatele meu își drege vocea. Tresar și înaintez cu tava.

– Aș prefera să vorbim fără ocolșuri. Te referi la expirarea contractului meu de muncă?

– Printre altele. Fata căreia îi ții locul se întoarce din concediul de maternitate în două luni.

– Când m-am angajat, mi s-a spus că asta nu va fi o problemă, atâta timp cât îmi ating obiectivele financiare la finalul primului an. Eu le-am atins.

Șefa mea oftează și strânge din buze, ca și când discuția îi încearcă răbdarea.

– În acest moment nu ne mai permitem să înființăm încă un post de P.R., decât dacă avem un contract ca cel de la P&G, care să asigure venituri pe termen lung. Un păstrăv cu

garnitură de baby carrot! concluzionează ea fără pauză către doamna de la casa de marcat.

– Și dumneavoastră?

– Eu? O supă de pui, vă rog ... la pachet, adaug apăsat.

Șefa îmi aruncă o privire surprinsă pe sub ochelari. Apoi își compune un zâmbet profesional:

– Eu zic să te mai gândești, Ada.

– Poftă mare, Manuela! O să mănânc la birou până la urmă. Am ceva de terminat.

Inspir.

Expir.

Îmi mănânc supa, lingură cu lingură.

Zeama se scurge cu greu pe lângă nodul pe care mă străduiesc să-l înghit.

*

Seară...

Scot agale telefonul din geantă, prelungind încă puțin anticiparea care mă desparte de viciul meu.

Am dezvoltat chiar o metodă de succes ca să merg cu ochii în ecran, fără să-mi rup gâtul pe stradă și fără să mă ciocnesc de obstacolele mișcătoare ori fixe. Alunec repede printre rândurile din carte. Am ajuns la un pasaj de care nu mă mai satur. Am revenit deja de trei ori. Eroina constată că suntem cu toții niște stâlpi totemici instabili¹. Că oamenii își plămădesc multe fațete de-a lungul vieții, pe care le cresc unele peste altele, zidindu-le la temelie a cine sunt.

---

¹ Referire la cartea lui Jandy Nelson, *Îți voi dăruie soarele*, mai precis la citatul:

– *Sau poate că o persoană e pur și simplu creată din mai mulți oameni, spun eu. Poate că acumulăm mereu tot felul de euri noi. (...)*

– *Fiecare eu nou stând pe umerii celuilalt, până ce suntem niște stâlpi umani nestatornici?*